

Arrest

nr. 102 851 van 14 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VANDEVOORDE loco advocaat J. HATEGEKIMANA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 6 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op 8 augustus 2012 een asielaanvraag in. Op 21 december 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Djibouti-stad en te behoren tot de etnische groep Issa (< Somali).

U werd op 13 oktober 1970 geboren te Djibouti-stad. U groeide op in de ouderlijke woning in de wijk Cité du Stade in Djibouti-stad. In 1990 begon u te werken in het reisbureau 'Corsair'. In 1991 overleed uw vader aan suikerziekte. U stopte uw werkzaamheden in het reisbureau 'Corsair' in 1993. In 1993 begon u te werken als onafhankelijk handelaarster. U importeerde zaken uit Dubai via tussenpersonen. Op 21 november 1993 huwde u met I. M. J. (< Issaq < Somali). Na uw huwelijk verhuisde u naar de echtelijke woning in de wijk Plateau in Djibouti-stad. Uw echtgenoot, I. M. J., was eveneens handelaar en werkte samen met zijn vader als importeur van cement, etenswaren en voertuigonderdelen. Uw echtgenoot, I. M. J., reisde in het kader van zijn beroepsactiviteiten herhaaldelijk naar Frankrijk, Ethiopië en Dubai. Uw dochter, Am. I. M. (DVZ nr. 7.554.418) werd geboren op 21 oktober 1996 te Djibouti. Uw zoon M. I. M. (DVZ nr. 7.554.418) werd geboren op 26 juni 2001 te Djibouti. U werd opnieuw zwanger en uw arts zei u dat u zwangerschapsdiabetes en een hoge bloeddruk had. Hij raadde u aan te gaan bevallen in het buitenland omdat uw ongeborn kind zeker een coveuse zou nodig hebben. U besloot naar Nederland te reizen alwaar u een vriendin had om aldaar te bevallen. Eind mei 2004, u was toen 7 maanden zwanger, arriveerde u in Nederland. Uw zoon Ay. I. M. (DVZ nr. 7.554.418) werd geboren op 30 juli 2004 te Geldrop-Mierlo (Nederland). Op 15 of 16 augustus 2004 verliet u Nederland en reisde u met uw boreling terug naar Djibouti. In april 2006 verhuisde u met uw echtgenoot naar de wijk Cité GashAm.eh in Djibouti-stad. U werd opnieuw zwanger en had dezelfde gezondheidsklachten. Toen u 8 maanden zwanger was reisde u naar Nederland alwaar u op 18 november 2008 arriveerde. Uw zoon Abdour. I. M. (DVZ nr. 7.554.418) werd geboren op 5 december 2008 te Nederland. Op 3 januari 2009 keerde u en uw boreling terug naar Djibouti. In 2008 en 2010 reisde u meerdere malen naar Dubai om koopwaar te importeren. Uw echtgenoot vond dat u uw werkzaamheden als handelaarster niet kon combineren met uw opvoedingstaak van de kinderen en daarom vroeg hij u te stoppen met uw werk als handelaarster. In juli 2010 zette u uw professionele werkzaamheden als handelaarster stop. Op 1 oktober 2010 begon u te werken als huishoudster. U werkte voor 2 Amerikaanse soldaten die woonden in aan elkaar palende woningen in de wijk Cité Gabood 5. De 2 Amerikaanse soldaten, W. en Jo. genaamd, werkten in de legerbasis Camp Lemonnier. Vanaf augustus 2011 kreeg u anonieme dreigtelefoontjes van u onbekende mannen die u vroegen te stoppen te spioneren voor de Amerikaanse soldaten zoniet zouden ze u iets aandoen. Aanvankelijk dacht u dat de personen jaloers waren en uw job wilden inpikken vanwege de hoge werkloosheid in Djibouti. Vanaf 2012 werden de dreigtelefoontjes frequenter. U schat in totaal ongeveer 12 dreigtelefoons gekregen te hebben. U deed 3 maal aangifte van de dreigtelefoons op het politiecommissariaat en er werd u gezegd dat de zaak onderzocht zou worden doch u betwijfelt dat uw aangiftes serieus werden genomen. Op 25 mei 2012 werd u op straat door een gemaskerde man bij de keel gegrepen, geslagen en met een mes bedreigd. Er werd u gezegd dat u moest stoppen spion te zijn voor de Amerikanen. De aanvaller voegde hier aan toe dat de 2 Amerikanen waar u voor werkte zelf spionnen waren en u gebruikten om informatie te verkrijgen. De aanvaller zei dat dit de laatste waarschuwing was en dat u het volgende keer met uw leven zou bekopen. U werd met een ambulance afgevoerd en verbleef 2 uur in het ziekenhuis. Door dit incident geraakte u er van overtuigd dat u werkelijk verdacht werd van spionage en dat de dader(s) niet gewoon op uw job aasden. U ging dezelfde dag nog aangifte doen van het incident bij de gendarmerie. Zowel de Djiboutiaanse autoriteiten waarbij u aangifte deed van het incident als uw echtgenoot verklaarden te vermoeden dat het zogenaamde 'moslimbroederschap' achter de aanval zit. U lichtte toe dat het moslimbroederschap een groepering is die Djibouti willen leiden volgens de islamitische wetten en gekant zijn tegen de Djiboutiaanse regering. Van 25 mei 2012 tot 10 juni 2012 kreeg u dienstvrijstelling als huishoudster omwille van de problemen die u gekend had. Na 10 juni 2012 hernam u uw professionele activiteiten als huishoudster bij W. en Jo.. Uit veiligheidsoverwegingen bracht uw echtgenoot u telkens naar uw werk. U hoorde nooit meer iets van de aanvaller en deed uw telefoon weg opdat u geen dreigtelefoons meer zou ontvangen. Op 13 juni 2012 pleegde de broer van uw echtgenoot, Said M. J., een moord in Lyon (Frankrijk). Said M. J. was immers depressief en doodde zijn echtgenote, F. M., die tot de Issa-clan behoorde. Na de moord kregen u en uw familieleden problemen met de familieleden en clanleden van het dodelijke slachtoffer. Na de moord werden jullie in de echtelijke woning gedurende 6 dagen dagelijks bekogeld met stenen en flessen. Jullie deden aangifte bij de Djiboutiaanse autoriteiten doch zij repliceerden jullie dat dit een familiekwestie is die onderling moet geregeld worden. Aldus vond er op 22 juni 2012 een vergadering plaats tussen de clanoudsten van de Issa en Issaq om een regeling te treffen. De familie- en clanleden van het dodelijk slachtoffer eisten bloedwraak tenzij de broer van het dodelijke slachtoffer, Ab. genaamd, zou huwen met een familielid van de dader, Said M. J.. Aangezien de dochter van Said M. J. onvindbaar bleek diende uw 16-jarige dochter Am. I. M. (DVZ nr. 7.554.418), te huwen

met Ab.. Uw echtgenoot, die aanwezig was op de onderhandelingen ging akkoord. U ging echter niet akkoord om uw dochter uit te huwelijken aan Ab. hetgeen leidde tot echtelijke ruzies. Uw echtgenoot argumenteerde enerzijds dat, indien jullie niet akkoord zou gaan met het huwelijk, bloedwraak zou toegepast worden op uw dochter Am. I. M. (DVZ nr. 7.554.418). Anderzijds argumenteerde uw echtgenoot dat u ditmaal zijn mening moest respecteren aangezien hij – 6 jaar eerder – uw mening gerespecteerd had wanneer hij Am. wilde laten herbesnijden doch u er zich tegen verzette. Het huwelijk tussen uw 16-jarige dochter Am. I. M. (DVZ nr. 7.554.418) en Ab. zou voltrokken worden op 22 juli 2012. In de ochtend van 16 juli 2012 verliet u de echtelijke woning in de wijk Cité GashAm.eh te Djibouti-stad en reisde u met uw 4 kinderen per boot naar San'a (Jemen). U verbleef 3 weken in San'a (Jemen). Op 6 augustus 2012 verlieten u en uw 4 kinderen San'a (Jemen) met een vlucht van Egypt Air. Jullie maakten een tussenlanding in Cairo (Egypte) en op 6 augustus 2012 arriveerden jullie in Brussel (België). U vroeg asiel aan op 8 augustus 2012. U legde ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten neer: een Djiboutiaanse Carte Nationale d'Identité (nr. 72009) op naam van F. Ad. G. uitgereikt op 5 januari 2003, een uittreksel uit de geboorteakte van uw zoon Ay. I. M. uitgereikt op 11 augustus 2004 door de Djiboutiaanse ambassade te Brussel, een uittreksel uit de geboorteakte van uw dochter Am. I. M. uitgereikt op 26 juni 2008 te Djibouti, een uittreksel uit de geboorteakte van uw zoon Abdour. I. M. uitgereikt op 23 december 2008 door de Djiboutiaanse ambassade te Brussel, een uittreksel uit de geboorteakte van uw zoon M. I. M. uitgereikt op 18 juli 2000 (sic) te Djibouti, een medisch attest op naam van Ad. G. F. uitgereikt op 6 september 2012 door Dr. L. D. te Mont-Godinne, een uittreksel uit de huwelijksakte (nr. 108) op naam van I. M. DJ. en F. Ad. G. uitgereikt op 15 januari 1994 te Djibouti, een proces-verbaal (nr. 128/12) op naam van F. Ad. G. opgesteld te Djibouti op 25 mei 2012 door de Gendarmerie Nationale, een internetartikel getiteld Lyon – Une femme tuée, poignardée verschenen op de website www.20minutes.fr op 14 juni 2012, een internetartikel getiteld Lyon 3e: une femme tuée à coups de couteau verschenen op de website <http://lyon.actu.fr> op 14 juni 2012, een internetartikel getiteld Lyon: une femme tuée de plusieurs coups de couteau verschenen op de website www.faitsdivers.org op 14 juni 2012 en een internetartikel getiteld Lyon: une femme mortellement poignardée, son ami en garde à vue verschenen op de website www.leprogres.fr op 13 juni 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door een gemaskerde man (mogelijks behorende tot het moslimbroederschap) die u ervan beschuldigt een spion te zijn van de Amerikanen (p. 16). U verklaart eveneens te vrezen dat uw dochter I. M. (DVZ nr. 7.554.418) bij terugkeer naar uw land van herkomst gedwongen zal worden uitgethuweld aan Ab.. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk werkzaam was als huishoudster bij 2 Amerikaanse soldaten hoewel dit volgens uw verklaringen toch de aanleiding was van uw bewering dat u vreest gedood te worden omdat u ervan verdacht werd spion te zijn.

Zo verklaarde u dat u van 1 oktober 2010 tot 15 juni 2012 (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 oktober 2012, p. 8) gedurende 6 dagen per week werkzaam was als huishoudster bij de Amerikaanse soldaten W. en Jo. (p. 8-9) die woonden in de wijk Cité Gabood 5 (p. 8). Het is echter merkwaardig dat u verklaarde de volledige namen van W. en Jo. niet te kennen (p. 8). U slaagde er evenmin in toe te lichten of W. en Jo. al dan niet de voornamen van de personen waren (p. 8). Hoewel u verklaarde dat W. en Jo. beiden gehuwd waren en respectievelijk 2 kinderen en een baby hadden (p. 9) - die ze echter in Amerika achtergelaten hadden (p. 8) - en u foto's van hun gezinnen zag (p. 9) verklaarde u de namen van hun respectievelijke echtgenotes en kinderen in het geheel niet te kennen (p. 9). U wist evenmin van welke plaats(en) in Amerika W. en Jo. afkomstig waren (p. 11). Hoewel u verklaarde dat W. en Jo. werkzaam waren als soldaat bij het Amerikaanse leger op de militaire basis Camp Lemonnier (p. 8) verklaarde u herhaaldelijk de exacte functie van W. noch Jo. te kennen in het Amerikaanse leger (p. 9). U voegde hier aan toe evenmin de (militaire) graden van W. en Jo. te kennen (p. 9). Gevraagd naar de inhoud van de beroepsactiviteiten van W. en Jo. (p. 9) en naar de precieze taken die W. en Jo. uitoefenden bij het Amerikaanse leger (p. 9) repliceerde u slechts "Ik ken hun precieze functie niet, ik weet enkel dat ze sommige dagen buiten Djibouti-stad gingen maar ik weet niet wat zij deden" (p. 9). Even later verklaarde u dan weer te denken dat W. en Jo. een "gemiddelde functie" hadden en aldus geen hoge noch lage militaire functie uitoefenden (p. 9-10) doch u lichtte deze bewering niet toe (p. 10).

U verklaarde vervolgens één Djiboutiaan te kennen die een collega was van W. en Jo. (p. 10) en u verklaarde in dit verband dat deze collega Aw. heette en als burger werkzaam was in het legerkamp (p. 10). Hoewel u verklaarde dat Aw. soms zaken kwam ophalen in de huizen van W. en Jo. (p. 10) kende u noch de volledige naam van Aw. (p. 10) noch wist u welke precieze functie hij uitoefende bij het leger (p. 10) noch wat zijn taak was als burger in het leger (p. 10). U verklaarde voorts geen namen van andere collega's van W. en Jo. te kennen (p. 10), geen oversten van W. en Jo. bij naam te kennen (p. 10) en geen namen van ondergeschikte van W. en Jo. te kennen (p. 10). Hoewel u herhaaldelijk verklaarde dat uw aanvallers, die mogelijks leden zouden zijn van het moslimbroederschap, (p. 17) beweerden dat de Amerikanen waarvoor u werkte 2 spionnen waren (p. 17-18) kon u niet bevestigen of W. en Jo. al dan niet werkelijk spionnen waren (p. 18) en u voegde hier aan toe dat u enkel weet dat ze voor het Amerikaans leger werkten (p. 18). Voorts verklaarde u dat Jo., nadat u problemen kreeg, u van 10 tot 15 juni 2012 voorzag van een Amerikaanse persoonlijke lijfwacht (p. 10) doch u verklaarde ook de naam van uw lijfwacht niet te kennen (p. 10). De vaststelling dat u schijnbaar noch op persoonlijk vlak noch op professioneel vlak toelichtingen kan geven over Jo. en W. ondermijnt in ernstige mate de door u afgelegde verklaringen. Daarnaast kan men zich afvragen waarom men u, in de functie van huishoudster, überhaupt er van zou verdenken aan spionage te doen (p. 17). U verklaarde dat de aanvaller u op 25 mei 2012 zei dat u reeds informatie zou doorgespeeld hebben aan de Amerikanen en dat u door de Amerikanen gebruikt werd als spion (p. 18). Gevraagd "Welke informatie zou u hebben doorgespeeld?" (p. 18), "Welke informatie zou u hebben doorgespeeld? Op wat doelde de aanvaller precies?" (p. 18) en "Waarom dacht men dat u een spion was? U was een gewone huishoudster?" (p. 18) repliceerde u telkens in ontwijkende bewoordingen en verklaarde u onder meer geen informatie te kunnen doorgeven aan mensen die u niet verstaat (p. 18) en "Het was eerder te doen om de 2 Amerikanen, ze zeiden dat ik als vrouw werkte voor 2 spionnen en dat ik niet sterk genoeg was omdat ik als vrouw "nee" te zeggen als ze informatie nodig hadden [...]" (p. 18) hetgeen nog steeds geen verklaring is voor de vaststelling dat u als simpele huishoudster er persoonlijk van verdacht zou worden informatie door te spelen en u bovendien klaarblijkelijk niet kon toelichten over welke informatie u dan wel zou (kunnen) beschikken. Daarenboven legde u ook over het incident dat zich voorgedaan zou hebben op 25 mei 2012 en de hieraan voorafgaande dreigtelefoontjes die u ontvangen zou hebben bijzonder vage, tegenstrijdige en weinig verenigbare verklaringen af. Wanneer de interviewer van het CGVS u in verband met de door u aangehaalde aanval op 25 mei 2012 vroeg "Weet u iets over de gemaskerde man" (p. 16) en "Weet u iets over de identiteit van de aanvaller?" (p. 16) bleef u aanvankelijk het antwoord schuldig. U voegde hier aanvankelijk aan toe "geen vermoeden" te hebben wie u kwaad wilde berokkenen en wie de aanvaller was (p. 16-17) en "ik heb geen vijanden" (p. 17). Even later verklaarde u dan weer dat u na de aanval van 25 mei 2012 het zogenaamde 'moslimbroederschap' begon te verdenken van de aanval (p. 17). U verklaarde in dit verband dat zowel Djiboutiaanse autoriteiten – waarbij u aangifte deed – als uw echtgenoot (p. 17) u vertelden dat de mogelijke daders leden van het moslimbroederschap zouden zijn (p. 17). Wanneer de interviewer van het CGVS u de vraag stelde "Vertel me alles wat u weet over het moslimbroederschap in Djibouti? Wat is dat? Wie zijn ze?" (p. 21) repliceerde u "Ik ken ze niet, ik weet weinig van het moslimbroederschap, sinds ik problemen kreeg begreep ik dat ze hardliners zijn, het zijn mensen die je niet loslaten, je moet ze gehoorzamen als ze je iets vragen, voor mij is het moslimbroederschap gewoon een goede vrome gelovige moslim, verder weet ik er weinig van" (p. 21). U voegde hier aan toe geen leiders of belangrijke personen van het moslimbroederschap te kunnen benoemen (p. 21), u verklaarde geen enkele persoon bij naam te kunnen noemen die lid is van het moslimbroederschap in Djibouti (p. 21) en u beweerde niet te weten waar in Djibouti het moslimbroederschap zijn kantoren heeft (p. 22). Wanneer u tot tweemaal toe gevraagd werd wat het doel van het moslimbroederschap is en waar het moslimbroederschap naar streeft of waar het moslimbroederschap voor ijvert (p. 22) kwam u niet verder te stellen dat de mensen zeggen dat ze de macht willen overnemen (p. 22) en de macht willen overnemen en regeren volgens de islamitische wetten (p. 22). Uw kennis over het moslimbroederschap is aldus bijzonder beperkt. Daarenboven kan worden opgemerkt dat u verklaarde dat het moslimbroederschap gekant is tegen de Djiboutiaanse regering (p. 17) en dat de Djiboutiaanse autoriteiten – waarbij u op 25 mei 2012 aangifte ging doen – u vertelden dat ze vermoedens koesterden dat uw aanvaller tot het moslimbroederschap behoorde (p. 17). U verklaarde in dit verband dat de Djiboutiaanse autoriteiten gekant zijn tegen het moslimbroederschap (p. 22). De vaststelling dat de gendarmerie onmiddellijk een proces-verbaal opstelden, u aan hen verklaarde dat een u onbekend gemaskerd persoon u aanviel (zie informatie in administratief dossier) doch de gendarmes volgens uw verklaringen het moslimbroederschap als mogelijke daders identificeerden (p. 17). U voegde hier aan toe dat de autoriteiten alwaar u klacht indienden de zaak - vanaf nu – wel serieus namen (p. 23). U heeft aldus niet kunnen aantonen dat u

geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de Djiboutiaanse autoriteiten voor wat betreft uw vrees ten opzichte van het moslimbroederschap, voor zoverre deze de daders zouden zijn van de problemen die u zou gekend hebben omwille van uw werkzaamheden bij de Amerikaanse soldaten. Ten tweede kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de problemen die u beweerde gehad te hebben naar aanleiding van de moord die uw schoonbroer, Said M. J., pleegde op 13 juni 2012 in Lyon (Frankrijk) op zijn echtgenote, F. M..

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u in de door u ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde de naam van het dodelijke slachtoffer niet te kennen (zie vragenlijst CGVS dd. 21 augustus 2012, punt 3.5) en dat u tijdens uw gehoor voor het CGVS toegaf de naam van het dodelijke slachtoffer eerder niet gekend te hebben (p. 26) hetgeen toch bijzonder bevreemdend is aangezien de door u ingeroepen problemen enerzijds rechtstreeks voortvloeien uit de moord op deze vrouw en u anderzijds beweerde problemen gekend te hebben met de broers, neven, verre familieleden en clanleden van deze vrouw (p. 28). Vervolgens blijkt u ook de namen van de broers van F. M. niet te kennen (p. 28), de namen van de neven van F. M. niet te kennen (p. 28), de namen van de verre familieleden van F. M. waarmee u problemen kende niet te kennen (p. 28) en de namen van de clanleden van F. M. waarmee u problemen kende niet te kennen (p. 28). Nochtans beweerde u dat u na de moord gedurende 6 dagen dagelijks in uw echtelijke woning bekogeld werd met stenen en glas (p. 29) en dagelijks werd aangevallen (p. 29) door de familieleden van F. M. (p. 29) meer bepaald haar broers, haar neven en clanleden van de Issa (p. 29). Even later beweerde u één van de aanvallers op uw echtelijke woning bij naam te kennen, meer bepaald een broer van het dodelijke slachtoffer, Ab. genaamd, die tevens de man was waarmee uw dochter zou moeten huwen (p. 29). U voegde hier aan toe geen andere familieleden van F. M. bij naam te kennen (p. 29) en verklaarde in dit verband onder meer “ik ken die familie niet goed” (p. 29) hetgeen toch merkwaardig is aangezien u tevens verklaarde dat op de vergadering van 22 juni 2012 alwaar uw echtgenoot en familieleden van uw kant aanwezig waren (p. 30) ook de vader, oom en andere clanleden van F. M. aanwezig waren (p. 30). Even later wijzigde u uw verklaringen en zei u dat de vader van F. M. heet en de oom van F. Ali heet (p. 30). Toen de interviewer van het CGVS u vroeg “Kent u de namen van haar [F. M.] clanleden” (p. 28) repliceerde u “Nee, het was het ganse land, de Issa voelen zich superieur in Djibouti, het was de ganse clan die dit wilde” (p. 28) hetgeen echter blote beweringen zijn die u geenszins kon objectiveren. U kon evenmin een van de clanoudsten van de Issa benoemen die aanwezig zou geweest zijn op de vergadering van 22 juni 2012 (p. 30). Wat betreft Ab., de man waarmee u dochter op 22 juli 2012 zou moeten huwen (p. 31) bleek uw kennis eveneens lacunair. Zo verklaarde u dat Ab. reeds eerder gehuwd was en een vrouw en 3 kinderen had (p. 31). U kende echter niet de naam van de echtgenote noch de kinderen van Ab. (p. 31). Hoewel u verklaarde de woonplaats, leeftijd en het beroep van Ab. te kennen (p. 31-32) repliceerde u op de vraag “Vertel me alles over Ab. wat u weet en niet eerder vermeldde?” (p. 32) slechts dat u hoorde dat Ab. een kale man was die in het ziekenhuis werkte en hem (verder) niet kent (p. 32). Aangezien u het huwelijk weigerde, en het huwelijk de enige optie was om aan bloedwraak onderuit te komen – bij weigering van het huwelijk zou uw dochter gedood worden – is het merkwaardig dat uw kennis over Ab., zijn familieleden en zijn clanleden bijzonder beperkt is. U heeft het bijgevolg niet annemelijk kunnen maken dat uw dochter I. M. (DVZ nr. 7.554.418) werkelijk een vrees zou koesteren om gedwongen uitgethuwlijkt te worden aan de broer van het dodelijke slachtoffer, Ab. genaamd.

Tot slot kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden wat betreft uw bewering dat uw echtgenoot in het verleden wilde dat uw dochter Am. I. M. (DVZ nr. 7.554.418) een faraonische besnijdenis (besnijdenis type III) zou ondergaan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw (intussen 16-jarige) dochter Am. op 6-jarige leeftijd een milde vorm van besnijdenis onderging, meer bepaald type I (p. 33). U verklaarde in dit verband dat de besnijdenis type I van Am. werd uitgevoerd door de moeder van uw echtgenoot op 6-jarige leeftijd (p. 33). U verklaarde in dit verband dat uw schoonmoeder doelbewust een besnijdenis type I had uitgevoerd daar ze zelf type III had ondergaan en wist hoe erg het was (p. 33). Verder stelde u echter dat uw echtgenoot, toen Am. 10 jaar oud was, haar opnieuw wilde laten besnijden, meer bepaald type III (p. 33). Gevraagd “Waarom wil uw echtgenoot een besnijdenis type III als zijn eigen moeder een type I toegepast had? Waarom wil hij strenger zijn als zijn eigen moeder?” (p. 33) verklaarde u dat uw echtgenoot niettemin een besnijdenis type III meer eerbaar vond (p. 33). Het is echter enigszins merkwaardig dat uw echtgenoot – in tegenstelling tot zijn eigen moeder – type III zou verkiezen (p. 33) en dat u daarenboven beweerde in het verleden een besnijdenis type III ondergaan te hebben (p. 33) doch na uw huwelijk, meer bepaald eind 1993 (p. 33) medische behandelingen en medische ingrepen onderging in het ziekenhuis Hôpital Peltier (p. 33) waarna u momenteel slechts een besnijdenis type II bezit (p. 33). U voegde hier aan toe dat uw echtgenoot akkoord ging met deze medische ingrepen (p.

33). Daarenboven, en niet in het minst verklaarde u dat uw echtgenoot toen hij uw dochter Am. op 10-jarige leeftijd wilde laten herbesnijden uiteindelijk akkoord ging om de herbesnijdenis niet te laten uitvoeren (p. 34). U verklaarde in dit verband “[...] het was niet van harte maar na een lange discussie legde hij er zich bij neer en ging ermee akkoord [om Am. niet te laten herbesnijden]” (p. 34). U voegde hier aan toe dat de discussie met uw echtgenoot in 2012 louter over het gedwongen huwelijk van Am. ging (p. 34) en niet over een eventuele herbesnijdenis van Am. (p. 34). U verklaarde in dit verband dat de herbesnijdenis in 2012 weliswaar ter sprake kwam en dat uw echtgenoot u probeerde te overtuigen akkoord te gaan met het gedwongen huwelijk van uw dochter Am. met de stelling dat hij met betrekking tot de herbesnijdenis van Am. 6 jaar eerder naar u had geluisterd (p. 34) en dat het nu uw beurt was om zich neer te leggen bij zijn beslissing over het huwelijk (p. 34). Aldus kan besloten worden dat de wil van uw echtgenoot om uw dochter Am. te laten herbesnijden dateert van 6 jaar geleden en hij zich intussen akkoord had verklaard de besnijdenis type III niet te laten uitvoeren. Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat u Djibouti verliet omwille van een vrees voor herbesnijdenis van uw dochter Am.. Uw beweringen “indien mijn echtgenoot de kans zou krijgen verkiest hij type III” (p. 34) en dat uw echtgenoot – 6 jaar geleden – aanvankelijk argumenteerde dat bij een mogelijk huwelijk van Am. type III meer eerbaar is (p. 33) zijn niet dienstig aangezien uit het voorgaande reeds bleek dat u noch de aanleiding van het gedwongen huwelijk van uw dochter Am. noch (de onderhandelingen over) het gedwongen huwelijk noch uw kennis over de bruidegom Ad. (lees Ab.) en zijn familieleden aannemelijk heeft kunnen maken.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft de door u voorgelegde Djiboutiaanse Carte Nationale d'Identité (nr. 72009) op naam van F. Ad. G. uitgereikt op 5 januari 2003, het door u voorgelegde uittreksel uit de geboorteakte van uw zoon Ay. I. M. uitgereikt op 11 augustus 2004 door de Djiboutiaanse ambassade te Brussel, het door u voorgelegde uittreksel uit de geboorteakte van uw dochter Am. I. M. uitgereikt op 26 juni 2008 te Djibouti, het door u voorgelegde uittreksel uit de geboorteakte van uw zoon A. I. M. uitgereikt op 23 december 2008 door de Djiboutiaanse ambassade te Brussel en het door u voorgelegde uittreksel uit de geboorteakte van uw zoon M. I. M. uitgereikt op 18 juli 20001 (sic) te Djibouti kan gezegd worden dat deze documenten geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen aangezien in het kader van deze beslissing uw identiteit en nationaliteit, alsook de identiteiten en nationaliteiten van uw kinderen, niet onmiddellijk betwijfeld worden. Wat betreft het door u voorgelegde medisch attest op naam van Ad. G. F. uitgereikt op 6 september 2012 door Dr. L. D. te Mont-Godinne hetgeen stelt dat u vrouwenbesnijdenis type II onderging kan enerzijds slechts gesteld worden dat u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt en u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend. Anderzijds kan worden opgemerkt dat het medisch attest stelt dat u aanvankelijk vrouwenbesnijdenis type III onderging doch dat u geopend werd op het moment van het huwelijk (zie informatie in administratief dossier) doch geen melding maakt van de door u beweerde medische ingrepen die u eind 1993 zou ondergaan hebben (cf. supra). Wat betreft het door u voorgelegde uittreksel uit de huwelijksakte (nr. 108) op naam van I. M. DJ. en F. Ad. G. uitgereikt op 15 januari 1994 te Djibouti kan slechts gesteld worden dat dit document geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen aangezien uw huwelijkband met I. M. DJ. in het kader van deze beslissing niet onmiddellijk betwijfeld wordt. Wat betreft het door u voorgelegde proces-verbaal (nr. 128/12) op naam van F. Ad. G. opgesteld te Djibouti op 25 mei 2012 door de Gendarmerie Nationale kan enerzijds gezegd worden dat dit document hoger reeds besproken werd (cf. supra). Anderzijds kan worden opgemerkt dat het louter doen van een aangifte bij de Gendarmerie Nationale geen bewijs is van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aangezien het proces-verbaal opgesteld is louter op basis van uw verklaringen. Wat betreft het door u voorgelegde internetartikel getiteld Lyon – Une femme tuée, poignardée verschenen op de website www.20minutes.fr op 14 juni 2012, het door u voorgelegde internetartikel getiteld Lyon 3e: une femme tuée à coups de couteau verschenen op de website <http://lyon.actu.fr> op 14 juni 2012, het door u voorgelegde internetartikel getiteld Lyon: une femme tuée de plusieurs coups de couteau verschenen op de website www.faitsdivers.org op 14 juni 2012 en het door u voorgelegde internetartikel getiteld Lyon: une femme mortellement poignardée, son ami en garde à vue verschenen op de website www.leprogres.fr op 13 juni 2012 kan worden opgemerkt

dat geen van de door u voorgelegde artikels de identiteit van de dader noch de identiteit van het slachtoffer bevatten (zie informatie in administratief dossier). Hoe dan ook, zelfs indien de door u voorgelegde internetartikels zouden gaan over de door u beweerde personen, meer bepaald F. M. (slachtoffer) en Said M. J. (dader), vormen de door u voorgelegde internetartikels nog steeds geen bewijs van de door u ingeroepen feiten die integraal zouden voortvloeien uit de gepleegde moord in Frankrijk op 13 juni 2012. Uw reisweg kan, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 A 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen; de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, zoals tot op heden gewijzigd.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Verzoekster betreurt dat zij in het Nederlands werd verhoord in het kader van haar asielprocedure, terwijl zij uit een Franstalig land komt en zij de Franse taal spreekt. Verzoekster meent dat dientengevolge haar verklaringen veranderd of verkeerd geïnterpreteerd werden; haar dossier werd dus niet objectief behandeld. Zij hoopt dat dit probleem opgelost zal worden en dat zij de gelegenheid zal krijgen om zich uit te drukken in het Frans, zonder tolk.

2.3.1. Artikel 51/4, §2, tweede alinea van de vreemdelingenwet bepaalt dat, indien de vreemdeling de hulp van een tolk vraagt, wat verzoekster *in casu* gedaan heeft, de taal van het onderzoek door de Minister of zijn gemachtigde, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt bepaald en dat tegen deze beslissing geen afzonderlijk beroep kan worden ingesteld. Enkel indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk nodig te hebben, kan hij zelf het Nederlands of Frans kiezen als taal van het onderzoek. Verzoekster is Djiboutiaanse, behoort tot de etnische clan Issak (Somali) (vragenlijst 7 en 8, verklaring 6, d) en stelt Somalisch (inschrijving asielaanvrager, stuk 21) en ook Frans te spreken (verklaring nr. 8). Verzoekster heeft ervoor gekozen om niet in het Frans te worden gehoord maar heeft de bijstand van een tolk Somalisch gevraagd (bijlage 26) en gekregen, zowel op de DVZ (vragenlijst p. 4, verklaring, *in fine*) als tijdens haar gehoor op het CGVS (gehoor p. 1). Verzoekster werd aldus in de door haar opgegeven (moeder)taal het Somalisch bevraagd en niet zoals

verzoekster aanvoert, in het Nederlands. De Raad stelt vast dat *in casu* de Nederlandse procedure van toepassing werd geacht. Er kan geen schending van artikel 51/4 vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.3.2. Waar verzoekster beweert dat er één en ander is misgelopen met de (Somalische) vertaling, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Zowel uit de vragenlijst (vraag 3.8, *in fine*) als uit de aanvaarding van de verklaring (verklaring, *in fine*) als uit het gehoorverslag (p. 35-36, p. 37) blijkt dat verzoekster naar aanleiding van de gehoren de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar, de tolk en zichzelf, integendeel verzoekster verklaarde ter gehoor op het CGVS geen problemen te hebben gehad op de DVZ en er de tolk "goed" begrepen te hebben (gehoor p. 2) en ook op het einde van het gehoor op het CGVS verklaart verzoekster de tolk begrepen te hebben en de vragen van de dossierbehandelaar begrepen te hebben (gehoor p. 36).

Verzoekster licht overigens niet concreet toe dewelke van haar verklaringen niet werden genoteerd zoals zij ze heeft afgelegd, noch aan welke concrete omstandigheden dit te wijten zou zijn. Het staat verzoekster vrij aan te tonen dat wat de commissaris-generaal stelt dat zij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoeksters opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd en komt derhalve voor als een loutere *post factum* poging om een kunstmatig en ongegrond verweer te installeren. Dat verzoeksters dossier niet objectief zou zijn behandeld, is een bonte, niet-geadstrueerde en ongegronde bewering.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster wenst te benadrukken dat haar vrees voor vervolging voornamelijk wordt gebaseerd op de wil van haar echtgenoot om haar dochter I. M. Am. te laten herbesnijden voordat zij een gedwongen huwelijk zou ondergaan. In de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie van 21 juli 1951, is haar vrees nog actueel; zij voldoet aan de voorwaarden van deze Conventie. In verband hiermee wil verzoekster herhalen dat haar dochter op 6-jarige leeftijd de besnijdenis type I onderging. Zij herhaalt tevens dat haar echtgenoot wenst deze dochter I. M. Am. te laten herbesnijden voordat hij haar ten huwelijk geeft aan een al geïdentificeerde kandidaat. Tenslotte heeft verzoekster terecht verklaard dat zij slachtoffer is geweest van een aanval in Djibouti-stad, in de hoofdstad van Djibouti. De aanval was een gemaskeerde man, die haar bij de keel heeft gegrepen, geslagen en met een mes bedreigd, omdat hij haar als spion voor de Amerikanen beschouwde. In verband hiermee wil zij herhalen dat zij aangifte heeft gedaan tegen de aanvallers bij de politie, maar zonder gevolg: de autoriteiten hebben alleen maar verklaard te vermoeden dat het moslimbroederschap achter de aanval zit. Hoewel de politie een dossier heeft geopend in het kader van haar aangifte, kan niets de veiligheid van verzoekster waarborgen onder deze specifieke omstandigheden. Uit de bovenstaande feiten blijkt dat de Djiboutiaanse autoriteiten mevrouw I. M. Am. niet kunnen beschermen tegen de herbesnijdenis.

3.1.1. De door de commissaris-generaal correct weergegeven veelvuldige en frappante onwetendheden inzake de Amerikaanse soldaten bij wie zij was tewerkgesteld, de identiteit of affiliatie van haar belager(s) en de aard, leiders en leden, vestiging en doelstellingen van de moslimbroederschap, raken de kern van het relaas en zijn pertinent en worden niet betwist in het verzoekschrift.

Voorts kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij als voormalig (internationaal) handelaarster haar job (importeren van vrouwenkleding uit Dubai, van 1993 – 2010, gehoor p. 6) zou ruilen om als huishoudster aan de slag te gaan. Verzoekster is incoherent wanneer ze stelt dat haar echtgenoot wilde dat ze niet langer werkte om haar kinderen op te voeden, maar dan toch akkoord is dat ze enkele maanden later 6 dagen per week gaat poetsen. Verzoeksters verklaringen komen geheel verzonnen voor, te meer nu zoals de bestreden beslissing terecht stelt, verzoekster geen nuttige noch minimale bekendheid aantoont met de twee beweerde Amerikaanse werkgevers. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan de daaruit afgeleide problemen en is niet aannemelijk dat verzoekster als huishoudster van twee soldaten werkelijk verdacht zou kunnen worden van spionage. Voor zover de

aangevoerde asielfeiten al waarachtig zouden zijn geweest, *quod non*, stelt de Raad tevens vast dat verzoekster toch opnieuw beginnen werken is voor de Amerikaanse soldaten (vragenlijst 3.5, gehoor p. 11), wat de door haar voorgehouden vrees nog verder ondergraaft. Ten slotte kan evenmin worden ingezien waarom verzoekster verkiest te vertrekken naar het buitenland in plaats van haar baan stop te zetten zodat ze niet langer in de beweemde aandacht van de moslimbroeders zou staan.

Verzoekster toont daarenboven geenszins aan zich niet te kunnen beroepen op de bescherming van de Djiboutiaanse autoriteiten. Immers internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden, noch is ze resultaat gebonden. De door verzoekster aangebrachte feiten zijn dan ook geenszins voldoende om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen, integendeel uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de politie haar zaak ernstig nam en ze een onderzoek voerden (gehoor p. 23, p. 35).

3.1.2. Verder stelt de Raad vast dat de conclusies inzake de ongeloofwaardig geachte uithuwelijking en herbesnijdenis uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeksters bijzonder grote onwetendheid inzake de familie- en clanleden van F. en de kwestieuze huwelijkspartner Ab. is geenszins aanvaardbaar en maakt de voorgehouden familieband en de daaruit afgeleide vervolging volledig ongeloofwaardig. Ook aangaande de herbesnijdenis heeft de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van dit asielmotief besloten. De Raad verwijst dienaangaande naar de uitgebreide en pertinente motivering van de commissaris-generaal, dewelke hij bijtreedt. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift beweert dat haar echtgenoot haar dochter I. M. Am. wenst te laten herbesnijden voordat hij haar ten huwelijk geeft, is dit overigens tegenstrijdig met verzoeksters eigen verklaringen (*“maar nu was de discussie louter over het huwelijk en niet over besnijdenis”*, gehoor p. 34). Verzoekster haalde dit evenmin aan als asielmotief op de DVZ (vragenlijst 3.4 en 3.5), noch tijdens het gehoor (p. 34). Waar verzoekster bij haar verzoekschrift nog een medisch attest van dokter S. F. van 28 januari 2013 voegt, merkt de Raad op dat de besnijdenis (type I) van verzoeksters dochter geenszins ter discussie staat.

3.2. Verzoekster onderneemt in dit verzoekschrift geen werkelijke poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van bonte beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.2. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Daar waar verzoekster verwijst naar *“de door de Commissaris-generaal voorgelegd*

landeninformatie over Djibouti” en hieruit bepaalde conclusies trekt, stelt de Raad vast dat er geen objectieve landeninformatie bij het administratief dossier werd gevoegd; derhalve mist dit verweer feitelijke grond. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich steunt op landeninformatie inzake Ingoesjetië en enkel de landnamen heeft gewijzigd in Djibouti. Voorts stelt de Raad vast dat verweerder terecht opmerkt *“Aangaande de verwijzing naar Bekkhan Zyazikov en president Murat Zyarikov merkt verwerende partij op dat uit informatie welke door verwerende partij aan onderhavige verweernota wordt toegevoegd, blijkt dat deze laatste een voormalige president van Ingoesjetië was. Verwerende partij ziet dan ook niet in hoe deze informatie relevant kan zijn nu verzoekster afkomstig is uit Djibouti. Na enig onderzoek diende verwerende partij zelfs vast te stellen dat verzoekster in casu citeert uit een Subject Related Briefing, ‘Veiligheidssituatie in Ingoesjetië’, d.d. 5 november 2009 (p. 8 en 11) maar stelt dat deze betrekking zou hebben op de veiligheidssituatie in Djibouti”*. Derhalve mist ook dit verweer feitelijke grond.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK